

— Мили каки очички, кака ще им купи огледалце.

— Ами ти, опашо, как думаше?

Опашката рекла:

— Дръж, куче, Лиса за опашка! Дръж, куче, Лиса за опашка! . . .

— Ай, да те порази пораза! Чакай да те дам на кучето да те изяде! — рекла лисицата и си подала опашката навън.

Кучето това и чакало. Захапало то Лиса за опашката и тегли навън. Лиса тегли навътре, то тегли, тя тегли, додето я изтеглило и я разкъжсало.

Тъй се спасило косето, снело други яйца и си измътило пиленца.

Агжница

— Агжнце-баганце, миличко, лудичко, беличко, много тичаш, много скачаш, но слушай какво ще ти кажа.

Така изbleя една заран старата овца, към агжнцето, което играеше около нея.

То веднага престана да скача, приближи майка си и почна да вика:

— Беее-беее.

Овцата го близна отсам, близна оттатък и отново почна да блее умно и мъдро и да разправя:

— Малко, лудо агжнце, дваж скокни, триж помисли, когато излизаш навън из кошарата, пази се добре, защото там дебне вълка, с остри зъби, с рошава опашка, ще те глътне на един залък.

— Какво ще ми направи вълка, мамо, аз толко з много знам да тичам — той не може да ме хване.

